

IV DENOMINATIE

- "Dit is een leer van bewustzijn, bewustwording, bewustzijnstoestanden en bewustzijnsinhouden, uitgedrukt in ideogrammen.

[Volgnr. van de Ondeelbare]

1e
2e

Voor deze ideogrammen worden gebruikt de gewone tekens der lagere wiskunde waaraan behalve hun gewone conventionele betekenis ook een mystieke betekenis wordt toegekend, zodanig dat de mystieke waarde als het ware in de wiskundige wordt neergeslagen. Een en ander zal bij nadere bestudering duidelijk worden. Hier volgt een opgave van de voornaamste tekens en van hun betekenis.¹

3e

- ?: Tao: waaruit Brahman of 'Dat' of de 'God-heid' = het inwezen van God.
0: Bewustzijn. Het is het on-begrijpelijke Al-bewustzijn, waaruit alles uit voort komt en waarin alles terugkeert.

- 1: Eenheid in *alle* aanzichten.
2: Dualiteit, ook in alle aanzichten.

[Het valt op dat de drie tekens die het dichtst bij het Vraagteken staan, bedoeld zijn de 0, de 1 en de 2, in hun 'betekenis' het meest 'aanspreken'. Eerder kwam dit al even ter sprake voor de 2, waarbij toch eigenlijk niemand moeite heeft hierin het getal-symbool te zien voor wat wij met een woord aanduiden als Dualiteit.]

- 3: als \triangle : Geest, Manifest zijn;
: als grondgetal van het Leven 9;
: tegenwoordig zijn; invloed doen gelden: in bepaald verband aanwezig zijn;
: als levenservaring is het een manifestatie.

- 4: statisch, analoog hoeveelheid;
: als 2^2 : dynamisch, analoog werking;
: als 2^{2^0} : mystieke projectie

[Opm.: volgens de 'gangbare' wiskundige notatie is $n^0 = 1$, zodat hier uiteindelijk 2^1 zou staan, dus 2 en niet een bepaalde schrijfwijze van 4; Wijnmalen heeft echter met deze notatie blijkbaar willen aangeven een 'aan-wezigheid' resp. 'in-wezigheid' van de 0, met betrekking tot een vorm die als een kwadraat is geschreven, als uitdrukking voor wat hij aanduidde als: mystieke projectie];

- : als \square : Gerechtigheid.

4e

- 5: Individualiteit. In principe gescheidenheid van de Algemene Geest. [Geestelijk Ego]
6: Wet

[Opm.: de Wet - hier de Goddelijke Wet - is wellicht in de on-ontkoombaarheid van het Mogelijke én het On-mogelijke te zien als Manifestatie van deze 2, dus als 3×2].

5e

- 7: Wijsheid. Regulering door de Wet (Dharma).
8: Spanningen (2×4);
: als 2^3 : Drager. Substraat van wat ervaren wordt als concreet te zijn.
9: Leven (Statisch);
: als 3^2 : Leven (Dynamisch).

- 10: Individualiteit in Dualiteit (2×5);
: Mystiek: de Individualiteit die zich van zijn eenheid bewust kan zijn.

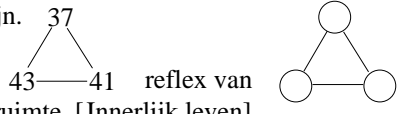
6e

- 11: Kracht [de Oneindige Kracht].

7e

- 13: Het Begin - van een waarneming [het Begin van al het Nieuwe].

¹ In zinsdelen tussen [] is op enkele plaatsen de in 1950 mondeling overgedragen formulering weergegeven.

- 8e 17: Voortbrengend beginsel. Vrouwelijk beginsel. Yin. Isis. [Ontvankelijkheid.]
 9e 19: Verwekkend beginsel. Initiatief. Mannelijk beginsel. Yang. Osiris.
 [Impuls. Wekking.]
 10e 23: Ritme. Ook bovenzinnelijk opgevat, in Tijd en Ruimte.
 11e 29: Scheppen. De Schepping.
 12e 31: De Op-lossing. Het Einde. (In menselijke zin gesproken ook inhoudende wat wij ervaren als: Vernietiging.) [de Dood]
 13e 37: Oergrond. Bron. Achtergrond van 17. [Grondslag der reactiemogelijkheid. Principe van een Wezen. Gevoel. Donker.]
 14e 41: Hoger Licht. Verlichting. Achtergrond van 19. (De Grondslag van het verstandelijk leven, in hoger aanzicht de Grondslag der Intuïtie; wat door de mens niet anders kan worden ervaren en aangeduid dan met het woord 'Licht'.)
 15e 43: Binding. Binden. Gebonden zijn. reflex van (zie p. 26).
 37, 41 en 43 zijn als
 16e 47: Innerlijk. Introvert. Innerlijke ruimte. [Innerlijk leven]
 17e 53: Uitwendig. Extravert. Uiterlijke ruimte. [Uiterlijke beleving]
 : Statisch: Ruimte.
 18e 59: Ervaren van het tijdsbegrip. [Tijd]
 19e 61: Macht (beperkt); ervaring van een mogelijkheid.
 [Uit andere aantekeningen: moeilijk om precies uit te drukken; er zit het idee in van een Macht en de mogelijkheid van een Machts-uitoefening.]
 20e 67: Worden. Groei
 21e 71: Het Geestelijk Kind. (Horus.) Dat wat ervaart, subject volgens eigen ervaring.

FRAGMENT 16, d.d. 18-01-64

“Misschien is het voor ons allemaal van heel groot belang dat deze weidse blik van Dr. W. gekomen is en - wat ons hier namelijk het meest aan het hart ligt - dat dat namelijk het Geestelijk Kind is.

Is nu de strekking en de conclusie van Dr. W. geweest - wat ik wel geloof maar geldt dit ook voor ons - dat dit alles gericht is - wat u dan hier zo uitvoerig naar voren hebt gebracht - naar *dit centrale punt in de mens en de mensheid*? In hoeverre ligt dit van ons af en in hoeverre is dit voor ons grijpbaar, zou ik bijna zeggen, als een bewustwording, die dan eigenlijk de zin van het leven van ieder mens verklaart?”

“[...] die laatste woorden [...] . . .”

“Ja, 'verklaart' is ook een ongelukkig woord, maar dat toch een bevestiging is van het geroepen zijn van enkele pioniers, waaronder deze mens zeker viel, om door hen heen een uitgebaandheid - in dit geval in de

getallen - neer te zetten die onherroepelijk voeren moet naar dit laatste wat u opgeschreven hebt [bij de 21e Ondeelbare]. Dit vooral niet om voor onszelf uit te kiezen of te leren begrijpen waaróm of dit door deze mens is geschied - dat voelen wij ook. Maar *het feit dat het dóór een mens is geschied, ligt ons als mens zeer nabij*. Waardoor hij tot de meest menselijke van alle mensen behoorde, die alles ondergeschikt maakte aan de opgenomenheid voor dit pionierswerk; *niet als een bijzonderheid maar als een onontkomelijkheid voor de mensheid en de mens*.

Zo doet het me allemaal aan. Vooral niet als een zoveelste bewijs, maar als een mijlpaal voor de algemene maat van menselijkheid, die eigenlijk heg noch steg weet in eigen bestaan en in hét bestaan - waarin we dan allen zijn opgenomen en een eigen bestaantje in reflecteren - wat we hoger, waardevoller, échter achten, als

dit bestaande en wórdende. Dit moest me toch even van 't hart, vanwege de ernst van Dr. W., de ernst waarmee hij altijd maar door is gegaan en door is gegaan - en zijn serieusheid om te volbrengen wat dóór hem heen als een maatstaf kon gelden waartoe een mens ontvankelijk kan worden, zij het langs een heel andere vorm of vormgeving. En sterker nog, dat dit eigenlijk volop in de wereld op het ogenblik aan de orde komt, als de bewustzijnservaringen, die als het ware hun bevestiging vinden in wat ik eerder heb moeten zeggen: *dat de hele mensheid zonder dat ze 't weet, over de grens van de stofwereld wordt gebracht door alles wat dagelijks constant als uitvinding mag gelden in de wereld - en de mens moet gaan leren denken en leven óver deze grens heen.*

Want de eenvoud van het geloof - hiermee bedoel ik dan de zuiverheid - wordt hierin nergens aangeduid door een getal, omdat het te veel ligt tussen het Vraagteken en de 0 in. Het gevaar van iedere vormgeving is natuurlijk, dat de vorm zó gaat imponeren, dat de uitdrukking 71 - die zit nu al helemaal goed vast in ons, het Geestelijk Kind - voor ons blijft hangen tussen de 0 en het Vraagteken, waaraan al dat andere ondergeschikt is. Dus dat die werking daartussen Mysterie is en Mysterie blijft!

Over blijft natuurlijk dat bij deze Openbaring, zoals het zeker wel kan worden genoemd, altijd weer vanuit het Onzichtbare afgedekt blijft waaróm of dit zo geschiedt, nietwaar? Maar voor ons als mens ligt dit in het allerlaatste wat u hebt opgeschreven [zie p. 50].”

“Toen ik met dit werk van Dr. W. in aanraking kwam, kon ik alleen zeggen dat het mij trof, interesseerde, boeide, enz.; in elk geval bleef ik er op doorgaan, maar als een onomvatbaar, onaantastbaar, en niet plaatsbaar geheel, vol met zaken waarvan je zegt: hoe is het mogelijk.

Nu, de laatste twee jaar, waarin het zo

was dat ik hier veel intensiever mee bezig was dan voordien, heeft er toch een toestroming plaatsgevonden die inderdaad het besef - zou ik haast zeggen - aanbrengt of bijbrengt, dat het dáár om gaat. Daar kan ik . . .”

“Misschien als hoofdzaak?”

“Dat kan ik u niet verklaren - ik bedoel: dat kan ik u niet bewijzen. Er kunnen hoogstens gebeurtenissen, waarnemingen, belevingen zijn die een mens tot een dergelijke gedachte brengen - hoe dan ook. Ik druk me maar erg ongelukkig uit. Dat laat zich niet bewijzen. Want iets wat zich laat bewijzen, dat kan je voor je op tafel zetten!”

“Ja, daar wilde ik eigenlijk op komen. Het krasse van deze tijd is dat aan alles een vormgeving wordt toegekend en dat die vormgevingen, vanaf de meest onbenullige tot de meest subtiele waarden en uitdrukkingen, in symbolen en zo - dat die vormgevingen, door wat hier eigenlijk is gebeurd, een soort van mogelijkheid tot uitdrukking brengen, om zich te beperken tot het allereenvoudigste; omdat iedere vormgeving als het ware vatbaar is om als een kerstboom te worden omhangen met alles en nog wat, waardoor de essentie van wat in zo'n vormgeving aanwezig zou moeten zijn, veelvuldig afgedekt wordt.

Want in alles wat vormgeving is heeft dit ontegenzeggelijk plaats. Het kán niet anders!

Wanneer wij dus langs al deze enorme, ontzaglijke wijsheid van visie, hiertoe komen en moesten komen door de opeenvolging waarin dit zich in hem openbaarde als getalswaarden, [dan] betekent dit dat het een van de meest bijzondere vormgevingen is, die te maken heeft met het mens-zijn.

En die we heus niet verder kunnen beleven door het allemaal - die getallen - maar verder goed in ons op te nemen, maar *dit alleen kunnen beleven door het te herleiden tot wat in ons leven als leven geschiedt*; in de herleiding van een bevestiging, hoezeer dit eigenlijk niet aan te tasten is als vormgeving.”

“Herleiding van wat zich voordoet, tot op dat waar het in ons . . .”

“In ons leven, *wat als therapie in ons leven en lot ligt bestendigd*. Geen mens zal ooit kunnen zeggen: mijn leven is precies verlopen zoals ik het heb bepaald! Met andere woorden: dát is allemaal bij ons aan de orde! Terwijl we ons (gewoonlijk) richten op wat wij bepalen willen voor wat wij denken dat ons welzijn is, nietwaar? En constant zullen moeten erkennen dat er een werking is die iedere zelf-bepaling niet alleen overbodig maakt, maar bijna aan de kaak stelt.

Dus dat door alles heen zich iets aan het voltrekken is wat kan voeren tot - en dat hopen we dan natuurlijk - tot die bewustwording van geestelijk verbonden te zijn aan wat voor ons dan de enige geborgenheid in kan houden.” [...]

“[...] 18 - dus tussen 17 en 19 in - betreft als 2x9 het Leven in de Dualiteit. Maar als 3x6 ook de Manifestatie van de Wet, en dat is hier de Goddelijke Wet.”

“Dat is wat ik bedoel. U bedoelt dat zich dat voltrekt, door al het door ons bepaalde heen. - Want of we er het bestaan van weten of niet, die werkt altijd op ons in”. [...]

“Wat betreft 41: er is iets wat zich niet laat noemen, uitspreken, op tafel leggen. Maar in de innerlijke drang om het aan te kunnen duiden, is er maar één woord waarin en waarmée het kan worden aangeduid, en dat is Licht, *hét Licht*.” [...]

“Bij de getallen 17, 19 en 71 is het eigenlijk extra noodzakelijk om de aanduiding - om die wat onzeker te houden. Maar begrijpt u me goed, niet onzeker in de zin van een vertroebeling, maar onzeker om toch niet met opzet mee te werken aan een vormhechting.”

“Dat kan ook niet, nietwaar? Dat is juist wat ik bedoel. *Er is een werking die ons - hoe dan ook - altijd weer de verheerlijking van de vorm uit de handen slaat, op de een of andere wijze - door alles wat we ondervinden in ons dagelijks leven.*” [...]

”Maar het Geestelijk Kind heeft natuurlijk begin noch einde. In wezen is het Geestelijk Kind een beslotenheid in zichzelf waarover wij beslist niet vanuit de tijd kunnen zeggen: ja, nu gaat dit beginnen en hè, daar is het geëindigd. Daarom voel ik het liggen tussen dat Vraagteken en de 0, waarin dan verder niets, waarin alleen maar Openbaring is aangeduid, als lang daar tussen in liggend dit, wat genoemd wordt het Geestelijk Kind; wat dan voor ieder mens en in ieder mens aanwezig zou zijn.”

“Er is een wonderlijke doorverbondenheid tussen 5 en 71, [...] maar als er nu iets is wat niet is over te dragen dan is dat 't!'”

“Het is niet aan te duiden.”

“Vooruitlopend op iets van wat Dr. W. aanduidde als het 'Godentableau':

Rangnr.	Osiris	Horus	Isis
1	1	1	1
2	5	5	7
3	11	13	17
4	19	25	31
5	29	41	49
6	41	61	71
7	55	85	
8	71		

[Zie ook tabel 26, p. 66]

de hierin voorkomende getallenreeksen kregen namen die betrekking hebben op Egyptische beeldingen, onder andere als Osiris, Horus en Isis. U zou misschien verwachten 71 te vinden onder de Horusgetallen, maar 71 is man én vrouw. [?]

[N.B.: deze laatste mededeling is niet juist, zoals even later door de spreker werd toegegeven; we maken er toch melding van omdat die aanleiding was - zij het niet zonder enige 'geboorte-weeën' - tot een bijzondere belichting].

Het is het tweede 'Ontmoetingspunt' van Isis en Osiris, er zijn er 'oneindig veel'; ze vormen [als opeenvolgende drietallen] *een 70-voud+1*. Ik laat dit laatste [nu] voor wat het is, geef het alleen even aan.” [...]

“Wanneer u zegt: 71 is het mannelijke en vrouwelijke als vorm . . .”

“Dat heb ik niet gezegd. Het is het één én het ander. De Goddelijke Hermafrodit!”

“Ja, natuurlijk. Dus dat is nog altijd openbaringsvorm. *Dát is niet het Geestelijk Kind.*”

“Nee.” [!]

“Betekent dit dat wanneer die openbaringsvormen tot deze eenheid zijn gekomen, dat daarna pas het Geestelijk Kind tot aanzijn zal komen? Ik bedoel: hebt u dit ontmoet bij Dr. W.? Als u de gehechtheid ziet van de mens in het algemeen, juist aan deze dualiteit als een vanzelfsprekende vorm van leven met elkaar, dan moeten we toch stuk voor stuk constateren hoe ontzettend ver wij hier van af zijn. Niet als een zaak van trachten en willen, maar eenvoudig als een zijnstoestand, waarin we te zeer voelen dat we of dit of dát zijn.

Of speelt daar toch doorheen wat dan als Geestelijk Kind wordt aangeduid?”

“Zou men ook zo . . .”

“Ik zou het zo graag tot onze menselijke gang terug willen herleiden, tot een werkelijke belichting; niet van de gehele kosmos, maar van ons eigen kinderlijke menselijke leventje, waarin wij dan zo af en toe iets beleven. Wat misschien door dat getal 71 is aan te duiden, dat weet ik niet, als houvast gevend of liever als lichtgevend op dat wat wij in deze tijd vanaf onze geboorte tot ons weggaan eigenlijk beleven.”

“Ik probeer 't om . . .”

“Ja, we kunnen het allemaal proberen, we zijn allen menselijk. We weten allen hoever het met ons gaat of niet gaat”

“Zou het zo kunnen zijn, dat enerzijds een vormgeving de mogelijkheid open laat . . .”

“O ja? Dat moeten we vanzelf al - kom, kom! Ja, dan hebt u een harde aan me, nietwaar? Dat móeten we - maar willen!”

“Mag ik nog even doorpraten?”

“Ja hoor, zoveel u wilt!”

“Ik probeerde dit te zeggen: dat het gevaar om een vorm aan te zien voor wat die niet is, daar kan zijn, terwijl anderzijds die

vorm als zodanig, dat beeld als zodanig überhaupt niet zou kunnen bestaan zónder dat waar het om gaat.”

“Met andere woorden dat het geheel buiten onze zeggingschap valt.”

“Volkomen!”

“En dat het sterk levend bewustzijn in de doorsnee mens nog onwrikbaar gelooft in de bestending van de dualiteit, in plaats van in de Eenheid. Het kan haast niet anders op deze aarde, nietwaar? Want nog altijd ligt ons eenheidsbesef in de ander. En ook het besef van onze eigen dualistische getekendheid. We zouden het nooit anders kunnen beseffen dan juist dóór de ander.”

“Ja, en daarnaast weer de aanwijzing dat 't in wezen toch in jezelf ook aanwezig is én in ieder ander.”

“Beide. In welke aanwijzingen? Dat je als twee gedeelten één geheel moet vormen?”

“In ontvankelijkheid . . .”

“Jawel, en impulsiviteit, maar dat is natuurlijk - dat openbaart zich in de dualiteit zelf.

Waar ligt in deze opsomming de zuurdesem voor de mens zijn geborgenheid in een vormgeving die volkomen boven zijn macht ligt wanneer hij door de mazen van het net zich voor zijn bestaan heeft ingezet? Wát dan ook voor een mens als zijn bestaan geldt op dát ogenblik. Want we kunnen natuurlijk wel al die prachtige gedachtensprongen maken, maar dan zitten we lelijk met onze bepaalde getekendheid van de dualiteit vast. En die geven we ook maar niet zo prijs!

Is dit dan omdat we met z'n allen ergens in gevat zijn, waar doorheen zich - of liever - waaruit zich een bewustwording gaat openbaren van de gebrekkige halfheid, die wij als aanvulling zoeken in ons leven - zonder iemand te kort te doen. Maar die gebrekkige halfheid is er - waardoor innerlijk altijd weer wordt ervaren in de mens het zoeken naar de Eenwording. Dus in deze in-gevatheid leert - er voor open komt - dat deze dualiteit betrekkelijk is, zeer betrekkelijk, maar niet

onontkoombaar; en z'n nut heeft om het eenheids-verlangen op te wekken.”

“Die Eenheid van u, die kan ik niet onderschrijven. Ik zou er nog een, iets, . . . boven willen gaan . . . zou de 0 zijn . . .”

“Ja, Dr. W. ging voor de 0 altijd nog een stapje verder. Maar in onze menselijkheid . . .”

“Eenheid is het primitieve. Dat is zeer primitief. Verder komt het . . .”

“Dat wil zeggen, het is het beginsel van de primitiviteit. Het beginsel. Maar de mens is niet het beginsel van de primitiviteit, de mens is het beginsel van wat u daarnet zei, de 0, nietwaar?”

“De zucht is naar het a-dimensionale, naar de 0, maar niet naar de 1!”

“Maar dus niet naar het beginsel van de primitiviteit. Daar moet hij zich van bedienen - dat is net wat ik bedoel, nietwaar?

En dat heeft zich, voor zover wij bewust zijn geworden, nu sterk gefocuseerd op deze dualiteit, waarin we dan het verlangen naar de Eenheid in de 0 denken te vinden, in een aanvullende ontmoeting hier op aarde. Wat zich natuurlijk altijd als niet steekhoudend bewijst.”

“De 0 is geen Eenheid; [...] zodra je op het begrip Eenheid komt is men al in het getal, is men al voorbij de 0.”

“Ja, dat is goed, dat is wat ik straks aanduidde tussen de 0 en het Vraagteken. Omdat het besef van Eenheid als besef toch nog altijd weer een Openbaring is, een bewustzijnsfactor. En niet dat ik die hoogte in wil gaan; ik zou zo graag op de begane grond blijven. Wij moeten eigenlijk erkennen dat het gaan in deze periode door deze - wat wij noemen - deze wereld heen, eigenlijk een voor de hand liggende werking heeft: de realisatie van het verlangen naar de Eenheid; niet te betrekken of in te schuiven in de wereld van de dualiteit.”

“En die dualiteit, daar ontkomt u nooit aan, dat is die wereld . . .”

“Dat hoort u mij ook zeggen, nietwaar? En daarom zeg ik dat wij omvat zijn met z'n allen - om ondanks veel wat als een wenk

als het ware ons gegeven wordt via en als gevolg van de Opdrachten van mensen als hier Dr.W .- wij met ons allen, aan ons allen te sterk zijn gebonden aan het besef van een dualiteits-doorgang, waaruit - dacht ik - dit besef, dit verlangen naar de Eenwording resulteert.”

“De dualiteit, als noodzakelijk gebeuren in de vleeswording.”

“Daar is een desintegratie en daar is een streven naar samenstelling [...]. Een permanente desintegratie en een permanente opklimming naar vormen. Daar zitten we . . .”

“Dat wil zeggen: die bepalen elkaar maar heffen elkaar niet op. Nooit!”

“Nee, tussen deze twee ligt het hele stoffelijk gebeuren, het hele menselijk gebeuren.”

“Waaruit dan - dacht ik - als bewustwording voor de mens het besef kwam, het verlangen naar de Eenheid.”

“Daar ligt de 0 tussen. Je komt nooit op de Eenheid, je komt wel op de 0. De Eenheid is een fictie, die bereiken we niet.”

”Ja, maar uw fictie is de mijne nog niet, hoor - neemt u me niet kwalijk. Dat vooral niet. Maar dat hoeft ook niet, nietwaar? Het erkennen dat eigenlijk de kern van je wezen is datgene wat er eigenlijk altijd in gewoond heeft, gedwaald heeft in je eigen wezen, eigenlijk het begin van dit verlangen is geweest.

En 't is zeer ontroerend, wanneer je als mens elkaar beziet. En alle mannetjes en vrouwtjes elkaar proberen te steunen in dat verlangen elkaar wat te kunnen geven, terwijl het natuurlijk niet zo is. Er zit toch een grote aandoenlijkheid in, dat de mensen zich zo onbewust steunend tot elkaar wenden, wetend dat 't godsonmogelijk aan elkaar te geven is.

Dan ziet u ook dat hele geval van beschuldiging, van trouw en ontrouw, fictie is, tegenover elkaar. Maar het bevestigt trouw aan je eigen wezen. Het wezen is als het ware Opdracht.”

“Mens-zijn is een onmogelijke taak, zowat?”

“Dat zou ik niet graag willen zeggen. Wij maken het ons natuurlijk zeer onmogelijk, omdat we halsstarrig zijn - wij willen het zelf bepalen. En wanneer we nu eens meer hadden gedacht: móet dit nu? - dan komen wij vanzelf op een ander spoor, dat kán toch niet anders? Ik geloof ook dat het de grootste levenskunst is - bij wijze van spreken - om zelf-bepaaldheid los te leren laten. En dat je daardoor eigenlijk ruimte krijgt en meer - net wat ik zeg - zelf het spoor gaat zien waar we op gezet zijn.”

“Dr. W. zei dat we 't vooral niet teveel in het menselijke vlak moesten zien. Hij zei: dit is de opbouw van de Kosmos; dit is een meer symbolische aanduiding, dit slaat niet dadelijk op menselijke verhoudingen. Want zodra je . . .”

“De hele Kosmos slaat op de mens!”

“Maar als je nu begon over die 17 en 19, als je dan over een vrouw en een man begint, dan is het alweer zo verder verdeeld - ik geloof niet dat hij met deze dingen dacht aan een menselijke zieleleer. Hij dacht alleen aan de opbouw . . .”

“Maar daar dacht ik ook niet aan. Ik heb het hier uitdrukkelijk gehad over wat eigenlijk uit deze dualiteit, die hij daar zo groots heeft neergezet - dat daaruit voor ons als eerlijk mens, met het vermogen je te kunnen distantiëren van je eigen hebbelijkheden en onhebbelijkheden - dat volgens mij dit besef van de Eenheid hier uit moet komen.”

“Voor mij vind ik altijd de grootste bevrediging die dit geeft, dat 't als het ware ieder het inzicht geeft dat alles maar niet zo toevallig en zo zonder schema is - en zo onbegrijpelijk is als we denken.”

“Ja, maar zo zijn we ingesteld. We moeten alles registreren en in de vakjes doen. Dat is onze wankele onzekerheid, die een zekerheid wil hebben waar, zoals het hier staat, wij met ons petje niet bij kunnen, omdat het ook niet in overeenstemming is met de draagkracht van ons menselijke gaan. Dat kán niet!”

“Nee, maar dat we tenminste een glimp krijgen van een wetmatigheid, die wij wel enigszins aan kunnen voelen.”

“Maar die is overal, wanneer u maar om u heen kijkt. We weten allen dat het aanstonds weer lente wordt, en zomer wordt. Maar in onze ontzettende zucht naar determineren en registreren, omdat we natuurlijk nog nooit zo onzeker van onszelf zijn geweest als nú, nu dat we ons bewust gaan worden dat we er zijn - dat we voor alles om ons heen een zekerheid moeten stellen van: nu kan ons niets gebeuren. Daarom, ik herhaal het nog eens: dat uit dit grootse geheel dat Dr. W. heeft gebracht - en dat komen op dat Geestelijk Kind - dat dit eigenlijk móet komen uit het besef dat alles wat zo is geregistreerd in de dualiteit, hét verlangen naar een Eenwording niet uit kan vegen. En er ook niet tegen opweegt.”

“Is het niet om tot besef van 'de volheid van de leegte' te komen' zou je kunnen zeggen?”

“Ja, bijvoorbeeld. Ik bedoel het verlangen naar de Eenheid, dat geen . . .”

“Ik kreeg de indruk dat dat ook bedoeld werd met 'niet naar de 1 maar naar de 0.'” [p.54, linker kolom]

“Ja, maar de 0 omvat de ganse geopenbaardheid van wat u daar [p.48] getekend ziet. En dat is een constante verwijzing naar de aanvullende dualiteit. Maar brengt ons niets anders dan een vaststellen dat daarmee ons verlangen naar de Eenheid niet is opgelost. Want we kunnen het wel lezen, maar om het te leven is nog wel wat anders.”

“Maar ik begrijp het eigenlijk goed wat dat Geestelijk Kind hier wil zeggen.”

“Ik dacht dit, nietwaar, de Eenwording, het Geestelijk Kind.”

“Ik had er een heel ander idee van; ik dacht dat dit eigenlijk betekende dus een resultaat van manifestatie in de dualiteit,

die tot een openbaring komt van een nieuw geestelijk leven.”

“Nu ja, het zijn zo die bepaalde niveaus, als ze uitgelegd worden. Maar *het Geestelijk Kind betekent: in de eeuwigheid aanwezig te zijn*. Anders kon het niet geestelijk zijn. En het is geen resultaat van incarnatie. Resultaat van incarnatie is het besef dat dát, wat men dacht te voorschijn te brengen door telkens als een 'scholing' te incarneren, dit Geestelijk Kind dan zou zijn. Maar dat is er nu juist altijd al.”

“ 't Is iets heel gek wat ik wil zeggen, Maar ik voelde zo dat het Geestelijk Kind bijvoorbeeld iets was zoals Dr. W. geopenbaard is; dat dát een 'geestelijk kind' was.”

“Ja, niet als een resultaat van incarnatie?”

“Nee, dat zeg ik niet, ik zei: manifestatie - ik heb het niet over incarnatie gehad. Maar onder dat 'geestelijk kind' verwacht ik dat dat nu bijvoorbeeld een openbaring was, die doorgegeven kon worden in de wereld - dat heb ik hieronder verstaan.”

“Nee, het is hoogstens een aanwijzing, meer niet!”

“Wat, het Geestelijk Kind of de openbaring?”

“Nee, zoals wij namelijk eerst hebben gedaan - als een bevestiging van gaan; wat de mens door de dualiteit heen helpt, tot dit bewustzijn moet voeren van zijn eigen innerlijke kern, van zijn eigen innerlijk wezen.”

“Maar dan is het eigenlijk ook een aanwijzing van een proces van bewustwording, helemaal uitgedrukt in die getallen-lijn. Vanuit het woord . . .”

“Bewustwording van wat onbewust altijd aanwezig is geweest.”

“Ja, en ongrijpbaar aanwezig is.”

“En niet te vangen in de dualiteit.” [..]

“Nu is die 71 toch niet het laatste ondeelbare getal?”

“Nee, het zijn er oneindig veel. Dr. W. zei eens: 'je kunt zo eindeloos doorgaan'. Dat wil zeggen met reeksen maken en bijzonderheden opzoeken enz., en dan . . .

och, wat prachtig toch, wat merkwaardig! Maar tenslotte moet daarin toch eigenlijk vanzelfsprekend weer *de vraag* naar voren komen: ja, wat is er nu eigenlijk aan de hand? Word ik bij de neus genomen, of neem ik mezelf bij de neus door almaar hierin rond te blijven draaien.”

“Ja, en: 'wie ben ik?' ”

“Ik had anders eigenlijk gedacht dat die eindeloosheid uit mezelf is, die met miljarden [...] getallen, laten we zeggen, uit het niets, uit de kosmische nacht, uit het bewustzijn zo begint te denken met enkele eenvoudige getallen. En dan al denkende, een schepping maakt. [...]”

“Mag ik u eens wat vragen? U hebt 't over het denken, wat daardoor tot manifestatie in de Schepping kwam. Het denken in ons - wordt dit gepromoveerd om *dé Denker* bij te staan?”

“Nee, dacht het niet - zo bedoelde ik 't niet.”

“Dan ziet u al direct dat wij met onze gedachtenassociaties en ons vaststellen maar hachelijke dingen zeggen. Want wanneer ik ga denken, wanneer ik langs mijn gevoelskant zou gaan denken, dan zal dat gevoel wel op zijn gekomen - en toen iets hier en daar uit - en dan komt het bij mij terecht, en dán wordt van mij een zeker aandeel gevraagd.”

“Vond u mijn veronderstelling te speculatief of te gemakkelijk gedacht over het begrip?”

“Ik vind het te riskant. Omdat wat onaan- toonbaar is, onaanwijsbaar is, en wat ook geen naam heeft, laat staan registreerbaar te zijn in wát de mens dan ook gedacht heeft, hoe verheven dan ook, . . . daar nooit in te vangen is. Nooit!”

“Nee, maar vangen is ook . . .”

“Waar zou de denker staan? De denker kan hoogstens gericht staan naar wat gedacht is, naar wat voor ons naar ons toekomst als iets wat gedacht is. Meer niet. Maar dat voert niet naar Eenheid; dat voert naar de oneindige gesplitstheid in

de dualiteit nietwaar? Dat is het gevaar van denken. Als het denken zich maar aan zijn functie hield, en niet in een vergroving en in vergrotingen optrekt van: zó was het begin!”

“Nee, dat is juist de verwijdering ervan . . .”
 “Zeer zeker. Je kunt haast niet anders, als mens ben je altijd, waar we ook aan denken, gebonden aan een figuur in een overtreffende, menselijke trap.

Het kan verschijnen, maar niet van ons uit: van Zichzelf uit aan ons.

En dan zeggen wij: 't was God, of ik zag een engel, of 't was dit of 't was dat. Wij

geven het gauw een beelding.

Maar op te roepen is 't niet, want dan komen wij in de magie, die grootscheeps aan de orde is in de wereld.”

“Worden wij in ons denken beperkt, of beperken wij onszelf?”

“Ja, je hebt dat in soorten. 't Hangt er helemaal van af of een mens denkt z'n denken wel tot een bezit te vormen.

Kijk, denken zal zich altijd richten op vormgeving. En vormgeving werkt altijd als een zekerstelling, die we bezitten willen. Begrijpt u?”

Het centrale punt in de mens en de mensheid

- waarnaar het getal 71 een verwijzing inhoudt - onttrekt zich blijkbaar aan beschouwingen die nog met huid en haar gebonden zijn aan de paren van tegenstellingen. Dit is eigenlijk het hoofdthema in FRAGMENT 16. De positie van het Godentableau hierin is zeer merkwaardig.

Meer daarover in het volgende hoofdstuk.

FRAGMENT 17, d.d. 06-03-65

“Mensen proberen zoveel mogelijk te begrijpen; dat zijn dan zaken die ze in het vakje stoppen waarop staat: *logisch!* Maar omdat ze zich steeds bewegen in de richting van wat ze níet begrijpen, zou je toch (logisch?) moeten verwachten dat ze daar iets hopen te vinden, te ondergaan, wat ze in al hetgeen zij logisch noemden, misten. Nou, hoe dat zal aflopen, dat kunnen wij bij elkaar en van elkaar niet zien. Zoals ons eerder werd gezegd: *de innigste relatie die er bestaat is de relatie tussen Schepper en schepsel*. Wat iemand dan ervaart op z'n tocht naar het Onbegrijpelijke en bij het vullen van zijn zak met begrijpelikheden, moet dan toch wel geheel verborgen zijn in deze relatie.” [...]

“Het eigenaardige is dat als er nu íets is wat de doorsnee logisch denkende mens toegankelijk acht, het wel de cijfers zijn.

Want als we ons ergens niet thuis voelen, hoe vaak wordt dan niet een zucht van verlichting geslaakt als het zich laat kwantificeren, dus laat onderwerpen aan

berekening. Nu is het zo eigenaardig dat - en dat doet me toch weer denken aan iets wat Dr. W. eens heeft gezegd - dat we in datgene wat ons naar het schijnt zo zeker is, het getal, uitdrukking zien - zoals hij dat zei - van wat ons het heiligst is, als symbool. En dan moet dat toch wel de vraag opwerpen: wat is die zekerheid die we zo graag willen bereiken, vasthouden, ánders dan een voortdurend ontwijken van een ónzeekerheid, waarin ons juist *het Antwoord* zou kunnen worden gegeven.

Als het getal - als vorm en daarmee als symbool - het symbool bij uitstek is om in de grootste schijnzekerheid de weg naar de onzekerheid te wijzen; als dat zo zou zijn, wellicht dat iemand dan nog eens zegt: *wonderlijk hoe het kan gaan, want toen ik er aan begon had ik toch nooit gedacht dat een bezinning op dát, mij tot 'dat' zou voeren!*

[Als] een zoveelste voorbeeld om uit eigen ervaring te kunnen zeggen: *pas op, pas op, dat ge het kleed niet voor de Waarheid ziet!*”

VERVOLG van p. 49/50

- 22e 73: Verschijnsel. Realiteit der wereld van verschijnselen voor het waarnemend bewustzijn (waarneming van het concrete).
- 23e 79: Bovenpersoonlijkheid, algemene grens, gebonden aan de aard van het subject (soort, groep, aard, karakter, bijvoorbeeld mens).
- 24e 83: Wil, begeerte.
- 25e 89: Eigenschappen (hoedanigheid)
- 26e 97: Persoonlijkheid (persona). [Persoonlijkheid in de zin van '*de Omkleiding van het Unieke; het Unieke is en blijft Gods Geheim*'.^{1]}
- 27e 101: Hoogste bewustzijn voor de 5 (Geestelijk inzicht; bewustzijn).
- 28e 103: Natuur.
- 29e 107: ?²
- 30e 109: ?³
- 31e 113: het verstandelijke, in hogere zin het noodlot, de noodzakelijkheid, het fatum.
- 32e 127: het beeld van de inherente capaciteit van voortbrengen."
[*De Schaal voor Inwoning van het Kind*'.^{4]}

Het was destijds - 06-03-65 - toen dit 'vervolg' ter sprake kwam, de XVIIe Getallen-ochtend.

Als *Leidende Gedachte* was voor die ochtend meegegeven:

'Wat dringt in ons tot overgave aan het Leven.'

De hierboven weergegeven *denominatie* neemt een centrale plaats in in het werk van Wijnmalen. Zoals vaker opgemerkt is er geen verstandelijke basis aan te geven op grond waarvan een en ander zou kunnen worden 'afgeleid'. Moet het daarom zonder meer worden 'aangenomen'? Dat kan niet, dat kan zéker tegenwoordig niet. Vandaar de suggestie, al in deel A, om de afzonderlijke gegevens eerst eens te beschouwen als een soort werkhypothese die dan geleidelijk aan, naarmate daar aanleiding toe bestaat, kan transformeren tot een verwijzing naar een innerlijke realiteit. Deel A, met zijn vele voorbeelden over meer dan 45 eeuwen - zie de betreffende Voorbeelden-index - kan mogelijk daarbij een hulpmiddel zijn.

FRAGMENT 18, d.d. 02-11-63

“Door wat Dr.W. is gebeurd werd hem een ontzaglijke verantwoordelijkheid op de schoulers gelegd, die hij moeilijk met een ander kon delen, want niemand begreep er wat van. Zoals in zijn inleiding zo naar voren komt: dat is iets voor de waanzinnigen (p.28). Daar komt het toch zo ongeveer op neer. [...] Zoals dat in de Bijbel staat: dat je samen een eind weegs kunt gaan. Maar ergens houdt het op. Ergens ga je alleen verder.” [...]

“Wat ook zo merkwaardig is - dat wilde ik er toch nog even bij zeggen - dat waar de

mensen bezig zijn overal de grootste zekerheidsstellingen te maken - tot in het absurde toe - zij toch niet beroofd willen worden van hun menselijke waardigheid; ze zouden geen van allen willen tekenen om een robot te worden. Hetzij van de cijfers, hetzij van ons geloof, hetzij van onze kunst - van wat dan ook. Dat je dan het gevoel hebt; ja, maar nu wordt er bij mij iets aangerand, dat gaat niet; als ik dat kwijt ben dan ben ik iets kwijt wat geen sterveling mij terug kan geven. Misschien dat daarom zo'n levendige manifestatie van een robot moet komen, om ons te laten zien: dat kan nu, als je dat wilt!”

-0-

1 Conform 'Doorgeving' Mej. M. Hofmans; omstreeks '63.

2 De Voorbeelden-index van deel A geeft een paar merkwaardige 'omgevingen' waarin dit getal verschijnt; wellicht een indicatie in welke richting we zijn kwalitatief aspect hebben te zoeken.

3 Een latere aantekening van Wijnmalen wijst in de richting van *Verandering, Ontwikkeling*.

4 Omstreeks '62/'63 als zodanig verduidelijkt bij monde van Mej. Hofmans.